

skulle vælge mellem at deltage i et eller andet familiearrangement eller i noget fritidsliv. De har nogle ønsker om, hvad de gerne vil deltage i, og vi skal også i denne sammenhæng prøve, om vi kan hjælpe med til at give børnene mulighed for selv at kunne få indflydelse og få mulighed for at vælge mellem samvær eller f.eks. fritidsaktiviteter eller andet, de gerne vil deltage i. Lad os kigge på det.

Kl. 15.35

Man lægger i både lovforslag nr. L 115 og beslutningsforslag nr. B 61 op til, at barnet skal have mulighed for at have en uvildig voksenperson med; en person, som barnet har tillid til, og som kan bistå barnet og udtale sig på barnets vegne. Det er faktisk en tanke, vi gennem mange år har talt for i Socialdemokratiet. I modsætning til, hvad vi hørte ministeren sige, har vi været optaget af det, fordi vi tror, det vil betyde noget for barnet at have en uvildig person med. Det kan være i samværfastsættelsessammenhænge, det kan være i spørgsmålet om, hvor barnet kan bo, og jeg mener egentlig også, det ville være godt i forbindelse med fastslåen af forældremyndigheden. Jeg tror, og vi tror, det er af betydning for barnet at have en uvildig person til at kunne tale sin sag.

Såvel SF som Kristeligt Folkeparti lægger op til, at man i højere grad skal prøve at få de sociale myndigheder ind i sagerne. Vi er enige, vi har diskuteret det mange gange, og jeg er meget spændt på at se, hvordan vi med de forsøgsprojekter, der er i gang, kan få det til at køre i en langt videre og langt bedre udstrækning. Men jeg vil godt sige, at til gengæld er vi ikke bare betænkelige, men heller ikke enige med Kristeligt Folkeparti, som giver udtryk for, at de sociale myndigheder på den ene side skal kunne afgøre og omgøre samvær, når statsamtet samtidig fastsætter samvær. Det synes vi er noget rod. Vi er nødt til at have én instans, der fastsætter samvær, men vi er hundrede procent enige med begge forslagsstillere om nødvendigheden af, at der skal være bedre samarbejdsrelationer mellem de sociale myndigheder og statsamterne. Det var vi også enige i, da vi diskuterede det i 1996. Vi har også diskuteret det meget senere, og lad os komme videre ad den vej.

Så rejser Kristeligt Folkeparti spørgsmålet om retten til at søge om samvær, når der ikke har været kontakt med barnet de sidste 3 år. Jeg vil godt sige, at det virker så nemt at sige, at det er rigtigt. Men jeg tror også, at vi alle sammen kan kende og har oplevet situationer, hvor det ville

være forkert, og derfor vil jeg sige: Vi er optaget af at se, hvor stor forskellen egentlig er mellem det, vi har i dag i lovteksten, og det, Kristeligt Folkeparti lægger op til. Udgangspunktet er, at hensynet til barnet skal gå forrest, og at der skal ses på, om der er behov for at ændre, men jeg har egentlig svært ved at se, hvor der er forskel mellem det, vi har nu, og det, Kristeligt Folkeparti siger.

Tilsvarende når vi taler om misligholdelse af en samværsaftale: Jeg kan ikke forstå, hvad det er, Kristeligt Folkeparti lægger op til, for hvis man følger regelsættet, som det er i dag, burde det netop ikke kunne ske.

Kort og godt: Det, jeg prøver at give udtryk for, er, at vi er utrolig positive over for i det samarbejde med partierne herinde, som der er tradition for, at få drøftet, hvor vi kan ændre, så hensynet til barnet bedre kommer til sin ret, end tilfældet er i dag. Lad os snakke om det under udvalgsarbejdet.

Per Dalgaard (DF):

Også jeg vil behandle de tre forslag under ét, idet jeg har en fornemmelse af, at essensen i det beslutningsforslag, som Kristeligt Folkeparti har fremsat, egentlig på fin vis indeholder en hel masse af de aspekter, som de forrige forslag også har.

Der står, at vi skal sætte barnets tarv i fokus i alle former for samvær, og det tror jeg bestemt ikke nogen kan være uenig i. Ifølge beslutningsforslag nr. B 61 skal børnene høres i videre omfang, end de bliver i dag, også i netop de sager, hvor samværet i konfliktfyldte forældreforhold viser den værste side af forældrenes optræden over for børn, der ikke aner deres levende råd om, hvad der er op og ned. Der er bestemt ingen nemme løsninger på sådanne problemer. Der er desværre ikke en facitliste, man kan slå op i, og uanset hvilken lovgivning vi laver herinde, kan den jo kun blive et plaster på de sår, som skilsmissebørn eller børn, der af andre årsager bliver udsat for kun at skulle leve med den ene forælder, bliver udsat for.

Som det fremgår af forslaget, er der i dag gennemført et tilbud om konfliktmægling i alle landets statsamter, og når der i forslaget lægges op til, at der skal ske en lettelse af muligheden for ophævelse af tvangssamvær, er også dette et spørgsmål om: Hvor er sandheden egentlig? Hvad er op og ned i en konflikt mellem en far og en mor? Det er et enormt ansvar at lægge på et barn, at det skal kræve et samvær ophørt, men